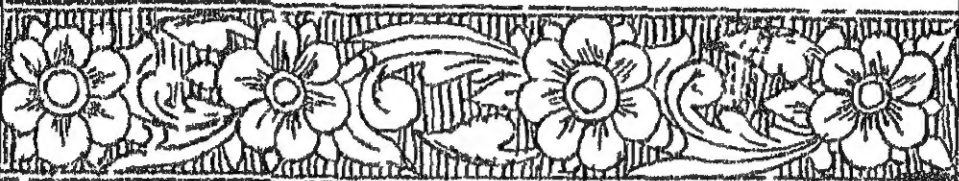

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَرَأَيْتُكَ

كَلَامُ مَسْمُومٍ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَرَأَيْتُكَ

خداوند بر ما خط امان دهد
 و شمار از دست ما نبردیم
 و پیوسته به هم پیوسته بودیم
 با این شکر و سپاس و حمد و ثناء
 که از آن نامه در راه ما گذشت
 پس آنکه این جواب بهار شاد و خوش
 جواب به نامه میانه نیم از سال
 زانو کارگر اسمی شاد گشتند
 که صحبت هست باقی یار باقی
 که مستید از این سخن فهمی مستایل

مرل

چو او کم هست بسیار آرمودم
 سر خود را به دیوار آرمودم
 ترا ای آه صد بار آرمودم
 جفا کار به جفا کار آرمودم
 کفنی پا بر سر خار آرمودم
 سر تیغ و ز ناز آرمودم

بچشم من ما شد خط تو امان بود
 پند از نام من را و دم من را
 چو دیدم نامه را بر سر رها
 سبزه ای که در آن کجاست
 خداوند منم بهر عشق و شوق و نوا
 سخنین بر وادشس چشم بگشود
 به استراک و تحقیق است احوال
 زیاده خلق سامی شاد گشتند
 طوالت چند در گفتار باقی
 رستم کن بکب نغزل زنگین و قابل
 ع

مزاج شوخ عیب را از مودم
 بزدان بخت شد سودای خام
 نه کرد و نه در دلش تاثیر گاه
 و منادارم و فادار از مودها
 کون از سر و دم را بهش کن بیای
 نهان دارند با هم رشته ربط

من هم انیسیم ^{بنا} تو شدم
 دیدم پیرایه عس و ضرا
 وزه و اوم به ^{بنا} خور شد
 یسخر بر خواندم و تو و اومی
 هست لطف سخن بخندان را
 حسرت اندر دلم همین باقیست
 نشدم باز گرم ^{بنا} سال و مقال
 بخت بد داشت و درم از مرت
 بس چه حاصل گزشت آنچه گزشت
 گوزبان دان نیم ^{بنا} سخن
 ناصت و شاگرد نظام صف
 چار آتشنج جسم شاعریند
 بنده کترین سلطنتم
 به پی در خدمت تو کردم پیش
 از دکن تحفه بس همین باشد
 ناصرالدین شد است ناصر دین
 ۱۲۰۲ را در ^{بنا} دولت او

در دست ^{بنا} افرا به مسکن دیوان
 گفتی از قدر و انزیم بر خوان
 زیره بروم به تحفه کرمان
 ده چهره ممنون ^{بنا} ازین اسما
 جوهر می راست قدر جوهر ^{بنا}
 که نپرسیدم از تو نام و نشان
 نشدم باز فنیب ^{بنا} چنان
 گو که دل بود بیشتر خواهان
 هستم اکنون بنامه عرضسان
 آشتی می کنم ز ^{بنا} اصل زبان
 این شهران راست چار تا دیوان
 یابی سقف نظم چار ارکان
 بصر تو خواستم من از سلطان
 کن پذیرا بشاه خود برسان
 لایق حضرت ^{بنا} شیر ایران
 حافظ شرع و حامی ایمان
 و ^{بنا} گ...

سخن فہمی سخن فہمی سخن فہمی
لبت قند کر بے سخن بہت

ترا بروقت گفت آرم دوم
دم پاسخ بہ تکرار آرم دوم

کنون حاجت بہ بیان نیست باقی
ترا در عہد و اقرار آرم دوم

ہمست تا کلام محمد تابان
ہم فیض منسل روز افزون شہای

سزد بر تارک گردون گردان
فزونست باد ناز کجکلام

ولہ

ای امیر الممالک ایران تو
بہ شرف پایہ تو بہ گردون
ہندو تو بہر بہت زحل

پدرت پد وزیر عالیشان
ہ علم مترل تو بر کیوان
تو سفیر شہی بہندوستان

مخزن فیض و معدن اکرام
ہمقران تو نیست در عالم
سرو باغ سری سرت گرم

منظر فضل و مصدر احسان
ہمست نیست در ہمہ گیہان
سروری راست از تو صد سال

طیب گلزار حسن اخلاقی
سخن بے سخن سخن بے
از لب و لہجہ تو گاہ کلام تو

کہ بآن رشک بردہ عنبر و بان
زان کنی محسنہ در سخن سخنان
مے ترا و فصاحت سخنان

حیدر آباد از تو خرم شد

تا تو گشتی نظام را مہمان

هست ہر امر انتظام پذیر
 بر سرش باد چتر سایہ تو
 ناخوش از من شدہ است اکبر خباک
 نہ زرم دادنے حاجتم کرد
 حکم سرخند داد عبدالحق
 چون تو ہستی مرا چہ بیم کن
 حاصل سرم باگوا ہی احمد
 کہ چو او کس نہ گشتہ نامرمان
 خوش چو تقدیر دوست ہر تدبیر
 پایہ اشیں باد و سپر پایہ تو
 بی سبب می کنند بہ کار نگ
 ناحق از خود سری خواہم کرد
 ہیچ پروا منے کند مطلق
 در ہمہ حال لطف و فضل تو لب
 نہ کمی کردہ ام بوقت مدد
 لالہ سان داغ بردل ست جهان

گردش آسمان بکام تو باد
 دل عالم نگین نام تو باد

دامنہ خنک چرخ کج رفتار
 عرصہ و بہرہ اسحق کن
 لایقی ہم عماد سلطنتی
 تا نظام است کار و بار نظام
 دولت و بخت چون شکار تو شد
 میت در دل و گرہ ہوس تہ
 زیر ران تو باد و رام تو باد
 تیغ تحنبر در نیام تو باد
 لایق حنا ص حکم عام تو باد
 ہمہ در حکم انتظام تو باد
 مرغ فتح و ظفر بکام تو باد
 باقی از جان و دل غلام تو باد

عرضی منظومہ کہ اند اورنگ آبا و بجد مت لائق علیہان بیجا

یہ آگے ہمیشہ تاکہ ہو و بڑا ناز
افسر محسوس بر فلک رخشان
باد این کجکلاہ صاحب تاج
بر سر تخت و ہر جلوہ کنان

عرضی منظومہ در غزل میار کبادی در
بر وقت سفر نیگری
سفر نیگری خوب مبارک باشد
گرمی و سردی مرغوب مبارک باشد
ہمہ خاصان محل خورم و خوش میماند
خیر محبوب بہ محبوب مبارک باشد
یوسف باکہ بفاروق علی مشہورست
تندرست ست بہ یعقوب مبارک باشد
تارے آید از آنجا و از اینجا ملکوت
میر و دنامہ و مکتوب مبارک باشد
ہر کسی طالب خیرست و دعا میخواند
انتظام ست ہمہ خوب مبارک باشد
بہس درینماہ فقط وخت رشید الدلو
بہ امیری شدہ غسوب مبارک باشد

باقی زار کہ مجور تہیم ست این با
میگزار و بجز اسلوب مبارک باشد

عرضی منظومہ بہت لائق علیخان بہادر مختار الملک عہد السلطنتہ بروقت سفر نیگری
بعد تسلیم و کورنش بسیار
می کنند عرض حال باقی زار
کہ در نیچہ گنام خیریت ست
نوک خاری بہ پامی کس شکست
ہست از فضل آن وزیر الملک
ہر زمان شادمان مسیر الملک
روز و شب کار و بار سے سازد
ہمہ از غور کار سے سازد

بہ دوری خود انداختم خویش را
 بھر جا کہ باشم غلام تو ام
 بہ کام و دھان عقیدت مدام
 خدا بہست آگاہ رنج و لہم
 رضا جوئی شاہ کن ہر زمان
 نہ فخرم ز خدماتِ مختار بہت
 کہیم من کہ باشم و خلیل او
 کہیم من کہ پسند و ہدایت کنم
 ز باغم شد از ہر کہ گویم ہوشیاری
 صداقت سلاست بردار دگر پس
 ز قریب حضور می خد سے کنم
 بیاد قدمت بسر سے کنم
 ز شکران نعمت شکر سے کنم
 تو شمر کہ ز نور و مکی سے کنم
 ہمین عرض کروم دگر سے کنم
 نہ نازشیں بہ سہل سے کرتا کہ
 عبث از حماقت فکر سے کنم
 خطا می نمایم اگر سے کنم
 کہن حسنا در آہ بہ سے کنم
 بہ آسودہ حال بہ سفر سے کنم

بغیر از عایت چه باقیست گاہ

و لے شکوہ یا از اثر سے کنم

مکتوب منظوم بنام مولوی عباس المتخلص بہ رفعت در رسید کتاب شاہان

حضرت عباس مولانا سہیل
 امر گرامی قدر رفعت منزلت
 چہنچہن دوری ز خلق و لغیر
 نامہ موزون فرستادی سرا
 در دولت زین پیش بادا جاسہ من
 و م معالہ جاہ عالی مرتبت
 ویرہ سپیداری مرا از دل فریب
 ہر یہ سیمون فرستادی سرا

عماد السلطنت روانہ شدہ بہ انہما بر خاستہ خاطر می

ہنگام بر ہی مزاج اقدس از بہادر مدوح

یہ تفسیح خاطر سفر سے کہم
سبکدوش از فرمن شادی شدم
خطر ہارست در حیدر آباد پیش
خبر ہا شنیدم کہ وحشت فراست
سرد کار بر سر کار دارم بے
شبم گر خیال وطن سے شود
تماشا چہ سازم کہ احوال دہر
بجند دولت شد کہ باد آووم
مرا فکرا انجام کار جهان ست
گزیرم چو نامہ نظر ناگزیر
پہ سے بنارس کنون رفسم
چنین تیر باران آفات را
من از نانہ گانوں آن طرف میرم
از این جرات وحشت آگین بدان
و گرنہ مکر نہ گنگا چہ کار

زا اصل وطن الحذر سے کہم
کیون قصہ رنج سر سے کہم
دل خود از ان بے خطر سے کہم
از ان خویش را بے خبر سے کہم
سراسیمہ خاطر بسر سے کہم
از خواب پریشان سحر سے کہم
بطرہ دیگر گون نظر سے کہم
نہ من حسرت سیم و نہ زہر سے کہم
نہ از بھر خویش و پیر سے کہم
بھر رہ گزار سے گزر سے کہم
دعا ہا ز بھر تو در سے کہم
ز خیر زیارت سپر سے کہم
ہمہ را روان از نگر سے کہم
تلی سوز حب گے کہم
بس آب صفایش کدے کہم

بود و اچنه تمنا همه را برگسود
که بگلشت و کن سرو و خا مان
بشتر آمده از راه بعبد آمدش
عید عام ست کرا این عید مسلمان
بوده در روز زربهم چو کاسکه او
راه آهن همه ز رشده که زرافشان
همه دیدا جالس پرده ایشان
جمع گردید حساسی که زرافشان

تنگر نیه که با حس سرو و سلامت بر سجد

با قی زار و دعا گوی و تنا خوان

تمست نامه قشربین آوری
از مدلسی بعد ملاقات گوزن خیل
چون به مدراسر گوزن آرد
شبه مار رفت و منطفش آمد
با مردوح تنگی آمد و شمشیر
مستلزم خور و خور و خور و خور
سیر در پامه نمود و اقبال
که به ساقبال سیکه بنده اوست
خشتک و بر سیر جهان ساحت که هر
سوز راین مژده شد بر ما در حسه
کک را رونق و آتین کرد بدو
بایستی زایه که پر رخصت بود
خداوند نشه نمود و آتین شد

زان که دور رسیده چو چاکر آمد
باز مانده سکندر آمد
که به او رفت و چو نوکر آمد
ز غمت خنک شد و بر آمد
خندم از رحمت و او را آمد
و هر را زینت و زیور آمد
اندرین کار مقصد بر آمد
گو که بر و عیدم بر آمد

ارمناس شاہگان بفرستہ	یا کہ گنج شاہگان بفرستہ
بعد عرض اشتیاق و انکسار	مے نویسم با تو حال تو کا
شاہ نو دیوان ست نو بیاست نو	اندرین بازار نو کالاست نو
یلا آئے و اباباد این نظم	ملک و مالش را نوے بادام
چون شراب کہند باقی باقیست	ورنہ ہر جا نو جوانی ساقیست
شکر یزدان را کہ خوش کام و خوشم	عنم نمیدارم ز حال کیف و کم
داد حق سرزند فرزندان	خلاق شد دل بند و لب بند مرا
مژدہ باران را کہ و خون میکشم	زین خوشی سامان عشرت میکشم

فصل این دو بہت ساقی در جہان

آرزو ہم نیست باقی در جہان

از نیلگیری

تہنیت تشریف آوری

بہمن زار جان بار و گر جان آہ	بہمن حضرت محبوب علیخان آہ
باز در شہر بہ وسط میر مصفا آہ	برجیہفت پی سیر سوی نیل گری
بترو تازگے موسم باران آہ	شناودان گرم عنان رفتہ چو تار آہ
بیتہ الحمد بی غم و خندان آہ	رفت از ملک بصدہ عور می و خورستہ آہ
باز در بام محل ما و فرودان آہ	باز در برج محل ہر درختان تابیہ
ماکہ در ماہ و کمرہ ما و ساربان آہ	ماکہ در حرم و شہر و جان آب آہ

ملک را بازیت وزین بسکه آئین بسته اند
 شد زمین بر آسمان و اخترانش طعنه زن
 کشتان آسا بهر جانب چراغان کرده اند
 بر سر هر شمع شد پروانه پروین و پرن
 سال تاربخش چو باقی خواست ازل عقل گفت
 لارڈ و سرن آیدہ نیکیو سیر اندر کن
 ۱۳۰۴

امروز که تاریخ بیت و دوم شهر جمادی الاول ۱۳۰۴ هجری بنوئی است
 جشن جو سبلی یعنی آغاز سال پنجاہم حکم رانی ملکہ انگلڈ و قیصرہ ہند
 ملکہ مہربان نوشتاہ زمان منجہ دوران قیدافہ عصر روداہہ دہر
 روشنگ مہربانے حرام نواز نواز شہر نازناکتا یون منزلت ازین
 ولایت فرہنگ ہنگ فرہنگس فرنگ معدلت آئین حسنہ
 ویکٹوریہ کوئین بہ تمامے امصار روس زمین بطرہ بین و تکلف
 گزین معین گردیدہ و بحب ہدایت لارڈ و سرن نواب گورنر جنرل ہما
 ویسرے ہند در شہر و بلاد بخت خوشنودی خلایق و عباد بطور
 عید سید بلکہ بر ترازا عیاد این روز جان افروز باعث تہنیت
 و نشاط و واسطہ سرور انبساط و صلح انجامیدہ لہذا حضور من
 غر و دکن و شہر رخ نماندان آصفیہ چراغ نقش بندہ میر محبوب علی خان
 سب در نظام الملک آصفیہ حاکم خلدانہ ملکہ و سلطانہ ہما نیز براہ در ہم

شکر شد که وقت تقدیم
بهر پادشاه از سر آمد

قطعات تاریخ

حضرت محبوب شده از بهر تبدیل هوا   آمده در خانه محبوب یار صفا
دل پسند حاصل گشته این مکان پسند   جان قزاقی عام گشته این نضای جان قزاق
کو دشت آباد شد از روستای چون کوه و لوت   دشت سیف آباد شد چون دشت امین پریا
شد فزون از مقدم او آب تالاسین   حسن او بر تربت حرم شد آب و هوا
~~سازمانی شایان گشته در مادر حبیب~~   ~~سازمانی شایان گشته در مادر حبیب~~
سیهان و سین بان باد سلامت و یفا

سال تاریخ ورود فرخنده باقی گفت

گشته سیف آباد آباد از شهر محبوب

تاریخ تشریف آوری لارڈ ڈفرن در حیدرآباد

دیسرے بہتے والا شہر علی فطن   جلوہ نما شد میان حیدرآباد کن
باہر اراں فرو سامان تا بہ پیش نشوون   رفت از جہر پزیرائی او شاد و زن
شہر و نوبہ دمان گشت از دیدار پیرانوارم   حضرت محبوب با مثل گل زمین
نظام ملک آصف جاہ است مٹھی   نیز اقبال شد با نجم دولت مٹھی

میچید سحران سوراخوش آیین ند
 حبش بان یک و صدای دین ند
 ایچین بن رود س رود سفید
 مختلط با هم کے مسرگز ند
 دستہ دستہ فوج با هم یکدگر
 تمام را پیوند کرده با هم
 شک با کافور در آ میختند
 رنگ یک جہتی بعالم ریختند
 این بار اول است کہ با فوج شاہی فوج کناچند در قواعد و صف ارائی
 متفق شدہ عرض کہ سربار حلقہ در قواعد کہ زده بہ منور سحران وادند
 و قدم مراجعت بہ سمت سرمانہ خانہ ہاے خود ہر کناوند بہان روز خشت
 چار ساعت شام در تہنیت محل چنانہ بانی در بار این تہنیت ارزائی
 یافت کافوری نہ نہ نہ پادشہ مع پنجاہ افسران پوین و بعضی میہر ہا می
 انانہ بدین خبر ملکہ افروز و بار شدہ و خسرہ مادہ شدہ باند و عقد و حبس ارکان
 عیان خافانے و مخصوص سحر واران دیوانی بہ سحر باد و بلبل
 بر صندلی یعنی کرسی ہا کہ نام ہر یک را نشان زدہ بودند ہاگزیدہ سحر وانی
 دایرین حاصل ساخہ چہرہ مباہات افر خند اولاً خربطہ گورنر سبرل ہا
 با مضمون تہنیت مقرون و ترغیب ترتیب این جن مسرت مشون بود شئی دولت
 بر خواند و ثانیاً رزیدانت صاحب بہادر مشرودہ عطای خطاب کے سی ای
 آئے کہ ہا ہم نامی لایق علیخان بہادر مختار الملک عا و السلطنتہ از پیش ہنگزن
 مرحمت شدہ دست بہ سامع جاہ و جلال برساند عا و السلطنتہ بعد برخواست

اتحاد تدبیر و طریق کجستی و دود و دهمسیم لازم و اہم افتاد کہ در بلدہ
 مینوسواد حیدر آباد فرخندہ بنیاد ہم این جشن را بیش از بیش حسن آئینہ
 و برسم و آئین انگلش اکند و منازل علیا را آئین بستہ بروشنی چراغان
 غیبت وہ روشنان و آسمان نمایند و بطور سرور سلامتی آن و شنگ
 جهان و فرانک زمان فرمایند اول ہمگی سپاہ نظامی شاہ مع سرتیان
 آگاہ از سرباز خانہ خود در سکندر آباد میدان قواعد گاہ فہم
 شدند و از ان سو فوج سو بجران انگیزی از تزل گیری و الوال
 مع افسران و جنرل و توپہاے افیال عد و مال با فوج اقبال پر
 جلال سلطانی مخطوط شدہ صف آرا گشت جمعیہ پیادہ و سوارہ کہ تیر
 و دوازده ہزار در شمار ہ بودند و دو بار شلیک کردند یک عدد و چند تیر
 از توپخانه ہم بہ اظہار تہنیت سرزدند و بفرق با بہ تعلیم خواہانہ ہما
 ہو بر کشیدند حضرت سلطان
 و عہد السلطنت و تہامی ارکان ریاست
 در آن میدان پر فہمت با حضرت بہ شوق تماشا در رسیدند ہنگامہ بود حیرت
 خیز و تماشای بود بہ ہنوب و شوکت مسرت انگیز کہ تا نظر کار سینہ و
 و نگاہ میر رسید از پر تو آفتاب جان تاب لمحہ سیع مسلسل افسران و شہا
 سنان تفنگ سربازان ہزاران و تیر خشان و برق تابان بر عرصہ
 زمین می درخشید و از شور و شلیک و غوغا و غرش در حد و گشت گردان

مال دنیا را اندر آید ساز از فضل خدا
کرد و عیال حکومت ملکه فرستاد
که به دست او بسوی تبار جهانان گشتند
رجح شاهی اجتناب کرد و او را فرستاد
او را زانگاه ببرد و در میان
برورشش کرده است و بر بانیان
رذقی است ازین و در بستاند که یک
شاه اندر سبک آید و کن از در پیشش
ابر پیران نقش بندری را فرون گشته فروغ
زیرین بختین چو افغان پس طرب زیر پاهای

جیشمین مین مال بخسایم پیر و کتوبه

زور قسم تاریخ باقی سرایان

تاریخ ره نق بجای حضور پر نور در لال باغ بشیرالدوله

هادر آید از راه دور و فراموشی و تو

پیرانی

از آینه شده ماه سرحد شده دیوان
گردیده بلال باغ چون گل خندان
در عالم فخر آسمان جا به بجا است
بر تر از آسمان بشه آن ایوان

مربایان

محبوب علیخان شه اسکندر شان
گشته همان بلال باغ دیوان
باقی تاریخ این سر فراموشی گفت
محبوب به بلال باغ گشته همان
فقرت و رباعیات تاریخ سر فراموشی خطاب از ملکه معظمه و استقلالی یوانی باستانها

و دادن پانصدان معمولی به صاحبان و الا نشان نظر پذیران این خطاب بجلال
حضرت جهان تاب گزرا نیده سر بلند ی باقت بی تنهیت مجلس است
نشستند و کردند و برخاستند همان شام در تمامی شهر از بارگاه سلطان
و شاه راه چار منار و چار کمان بهر منازل و ایوان ساز و سامان روشنی نمایان
و چراغان شایان آتشیان بود که بر منیاسی آن شب منور و مستغنی روز
روشن حضرت با سینه و علی الخصوص در اطاق رزیدنی محفل بال بود و در
عام تکلیف و مجمل کمال هجوم تماشا بیا ن تماشا داشت جوق جوق انگیزان
و گروه گروه اعیان و ارکان چه هند و چه سلمان هر غریب و امیر و منیر
کبیر و همه ادانی و اقاصی درجه بدرجه در نشین گاه باجه اگانه آوازانه گاه
آنچنین می آراستند و گاهی در آن باغ و گلشن و فرحت افزا که غیرت
کلزار ابراهیم بود به تماشای چراغان و آتش بازی ایوان باراده گردش
و تفریح میر خاستند تک تک طائفه رقاصان و نقالان و نغمه پردازان
میا خند و جای بازی کاپچی و نوبت نوازان ساز و طبل خوش نودی و شاد گاه
میخواستند بنواخت و دوازده ساعت شب حضور پذیرد و عباد السلطنه
هم جلوه افروز شده تماشای سرسری نموده رونق بر رونق افروز و در
قطعه تاریخ این جشن چنین چارصد پرچه کاغذ رنگین با جاز است حضور پذیرد
طبع کنایه بود و تقسیم نمود و هو هلا

کن ادا شکر او که از اظاف
 باشکوه از تو گشته دیوانی
 بعد مختار ملک سمرقاند
 از سر نو بکن صلاح مهم
 هر چه وصعت کنسیم می شیا
 در دو مصراع ز در تم باقی
 داد بجز تو و ادیکتانی
 بانسروغ از تو شمس الامانی
 سر بر سر بست بی سرو پای
 که داد المصام و انانی
 هر چه دست کنن زدیانی
 سال نهضت به بنجامه فسرانی

بسم الله الرحمن الرحيم

یا امیدِ طبعِ با آتی

تاریخ بنگال حضرت دلاور خان پسر حکیم صاحب

رالده اوسته نل الدوله خفته باران
 بانوی و دسی نه سوا و جده محب و پشوا
 کشته چشم همه عکس عالم سببا
 بود سواره قشون دیده خورشید و ما

و در این باب گفت سالها و فو قش سرش

رامنی جنیت بشد و حیدر و شایان احمد

تایخ بر خاست مجلس نظام صرفت نماں

مجلس شد منعقد بهر کار نظام تحقیق نمود و در خلعت با

یاسار پروردگار

تاریخ عظیم ۱۳۰۵ خطاب محترمه ۱۳۰۵ منظر العظم ۱۳۰۵
 اسد بیت فوج جنگ سپهر شریف شهر آبرنگ بشیر دولت صند جهان مشیر سلطان شیر دمان ۱۳۰۵
 تجربه کار امیر اکبر ویانت شعار والا گوهر لاجواب امیر عظم نیک خور امی شمس ۱۳۰۵
 عمده الملک دستو بنده درگاه حضور دریا فیض معالی پایگاه نلیت حکماند اندین ۱۳۰۵
 امپایر آسمان جا و اعم ظلمه و معارج که از غایت ملکه صاحب وقار گردید ۱۳۰۵
 گزانشیده بنده گردبار می پرست فانی عاجز می پرست ۱۳۰۵
 قطعه تاریخ مقنا

جواب آسمان جاده بشیر دولت دین را چه قعنا از کونین بهر ترقی آمده آسمان
 سرور غیب تاریخ ورودش گفت بجا خطاب تطالب کی سی ای ری آمده آسمان
 رباعی تاریخ استقلالی دیوان

گردید بشیر دولت خوش قتیة محبوب علی شاه دکن اچو بشیر
 شد قتل از منصر می بابا قتیة گفت استقلالی آسمان جاده بشیر

تاریخ سفر بشیر الله به آسمانجا بشمله

اهم ساجاه اعر بشیر دکن این سفر کن بعثرت افشرد
 زگور نر کن اجنت ملاط عظیم راسه زن بهر عالم آرائی
 بی پذیر آنچه او بعثر ماید او پذیرد تو هر چه فرمائی

راجه شود راجه را حسب ^{از اقبال}
 نایب اییرا خبر راقم در مارت
 ایوان با کبارا رسم و قتر مال
 راجه عهده که بیا کبار ^{در دست}

از هزار و سیصد و پنجاه سال پیش
که چشم به پیر و پادشاه پدید
از و به پیر و پادشاه پدید
در آینه زنده و در سحر و جادو
اشتباه یکدیگر را با انگیزی نوشته شد.

گرداری بجهت هر وقت ساعت پیش
از باب قیصر عمر کم باشد ساعت و روز

بسن گزینان خویش احد و در اندیش
در اصل تو غافل که شد عمرت پیش

42

نماز و روزه را اگر رعایت نماید و گناه در میان او باشد و گناه در میان او باشد و گناه در میان او باشد

49

این ۱۰۰ بیت است که توداری ایام
هر ساعت در حضور تو می نماید

که و آگاه است جویندگان
کامیابان و غافل وقت شناسان

ad

میداری ساعت فسنگی در
بس یا سق وقت را غنیمت بشمر

می بسی منی بجه وقت کارشش اکثر
از عمر تو بهر دقیقه بگذر

خداستم چون سال طبع نظم او
گفت با تفت نظم صابر بجای

تاریخ مکانِ راجستھان و سمرقند و قندھار

دانش و شیوا بطایفه با عسکر زینیت بود زور ابناء اگر داری سر آرم و لب

منوچهره بوار پادشاهان و نامی میست کایسته ماران کوچه نواز به تهر ککشتا

چنگر این نظر نو

نوباوه حدیثه ایلاف و ایلاق نو نهال فردیس انخاد و وفاق بیل نوا
 بسا تین برادر نوازی تعلیل خورش نوازی سخن سخن پردازی رونق آباوی
 کوچ نوبسته شمشیر آهوه قدر وائی شیره نورسته سبزه زار عطفست و مهربانی هم نو
 و افضا له پرچم اشتها و در باره طلب کوائف نو و کسن کایسته مان بهند
 اوس کس که اندر ز نوازی نوازی نوازی نوازی نوازی نوازی نوازی نوازی نوازی
 برادران را نوا حدیثه می نمایند و در هنگامی که نوبست ماه سکندر جاده گل بابوشا
 مشکین کلاله سنبل به عین نوبه حشمت آرا به و سر صبح خورش آواز نوا
 به نوبست نوازی ششاد می شورند نوازی می افتد و به وساطت نور کلام آهوه
 واقفدار سرو نوجیز چمنه نمان علم و جوهر راجه هرلی منوچهره بادری که
 ورق یاسمین و سمن چون نقد نوا در بدست من در رسد جید کنگلی را لطف بهم
 وطنی را نوسی و بازوی هم قومی و هم دردی را قومی گردانید حسب
 الایامی و الاحمال است نو و کسن خود نیاکان خاص خود را بعبارت ماه فقه

اشعاریکه بر باد کشتن مار نوشته و از سر کمانده سند

ارماست بنشین به خانه خوش ^{وله} بزن دست بر دامن باد کشتن
 به واسطه باد کشتن ساز آمده ^{وله} از هوا دارے صبا باز آمده
 فصل نموز کس نشد یار ^{وله} الا شده باد کشتن هوا دار
 بست گرد باد صبا اندر چین ^{وله} چپ عجم باد و سلامت یازن
 موسم گرما چیم خوش است اینک ^{وله} باد کشتن و باد و باد بهار
 موسم گرماست امر خورستیدوش ^{وله} نیت خوش جز باد و سرد باد کشتن
 شام فصل تابستان نگار باد کشتن ^{وله} بدستی ساعده باد و بدستی باد کشتن باد
 رهوایت ران قدم مرا و کشتن ^{وله} مسجاری ر هوا حور باد کشتن
 اشعاریکه بر صندوق جواهرخانه نوشته شد

شعر سرتیج

بستان این سرتیج اعدایا که این سرتیج خود هر کسی را در سر سواد می او سرتیج خود
 شعر سرتیج

بار مشهور در گلو طوق نعلق بوده است گو که بالما سن و یا قوت و گهر آموده است

شعر مالای مروارید

کر چه مالای در خوب و گهرای نیکوست در حقیقت رسته در گردن تا فکند آفت

شعر در قهر همیشه زیو

نوک ریز قلم حقایق رقص ساخته ار سال داشته ام و حقیقت این ترغیب
 ترکیب موجب ترقی استعداد و نوجوانان روزگار و باعث ازدیاد شوق نوآر
 هر بلا و وامعسار خواهد شد و هر فردی و هر مردی چون مادر و روز بروز
 فروغ کسب اتفاق حاصل ساخته بدر کمال سیاسی تهذیب و اخلاق خواهد

عنزل حالیه

هست چو زنگ این جهان تا زبانه نو
 فیض بطرز نورسان تازه بتازه نو
 باد و فاق شد وزان چون نه کند نموجان
 شاخ مراد هبند و آن تازه بتازه نو
 یا بهر چه هست قدر و آن مثل هزار داستان
 چون نشوم فسانه خوان تازه بتازه نو
 مشوه که امحوران آمده و قست است این
 بانگ و نواز نیدان تازه بتازه نو
 هست اگر چه لکنود و دیگر لطف است او
 رسم و ره است در میان تازه بتازه نو
 ریج مبانیت نماند در و مفارقت نماند
 گشته چو قرب تن ز جان تازه بتازه نو
 بهر چه کنی فرا همی نفع زری بطر با همی
 بهر چه زلف همی تا به شود مکن سکه
 بمان بر موز همد می تا به شود مکن سکه
 ساز و قسم جواب من مشق جواب من
 بهر چه کنی فرا همی نفع زری بطر با همی
 بهر چه زلف همی تا به شود مکن سکه
 ساز و قسم جواب من مشق جواب من

بانی و ساقی هر چه هست با ده کمنه خوش بیا

ریز به کاسه میخان تازه بتازه نو

و هزار بار و پیر و رین شغل و هنگام حتم آن بر آن صرف ساخته و دشاله ده
 شاستریان و بندگان که پرمان پوتی مذکور و او را نفیس نمودند و بار و پیر
 هشت هزار و پیر پوتی مذکور را زیور طبع پوشانیده در تمامی اقصای بلاد
 پانصد تا جلد بطور پدیدار سال نموده و نسره ناموری مصیبتی اند و ختم و پیر
 جابرای سری گسیباجی و دو هام سری کاسی بیست روز سادست اقامت
 حاصل ساخته در شایع کردن پوتی مذکور در آن دو هام هشت گمانه اکثرین
 شاستریان منعقد ساختند چون بر همان استیلا هم پرمان پوتی مذکور و او را
 زبان تحسین برکشوند به کمال شادمانی علم نیک نامی و کامیابی برافروختند
 چنانچه یک جلد پوتی زهری بر کاس مع سه جلد پوتی دیگران هم از تصنیف و
 ماحد بودند بدین ناظرین نموده ام تا نامی و الد ماحد کما می لعل و بیچاره
 امان نامه و الد ماحد و یا موری مار بگردد و پوتی پناهی مینا کاری قلعه
 احسام گزده تا حال بار اقم ارتنا غلق دار و کما می لعل اولد بود و در قم
 آثم منانی البنا و گرداری پرشاد المتخلص باقی که در سال یکزار و دوه صد و چهل و
 چهار هجری بایخ غره رجب المرجب در عالم ایجا و قدم نهاده است بعد بیکنٹ باشی شد
 راس زهری پرشاد و الد ماحد از خدا مستیاری سرفرازی یافت و بنایات
 بیجا یات نواب مختار الملک سر سالار جنگ مدار المها هم سرکار عالی که همواره بقدر دانی
 تعلق بنابر مستند از دیوانی مربوط نمودن میخواستند بواسطه خدمات اثر اولی سلطانی

و راسه خدمات و استیلا یک هزار و دویست و سی و شش چری نبوی بعمر یازده سالگی
از پیشگاه نواب سکنه جاهد بها از مشرفی بادی چنانچه و ششانی نه سرکار استیلا
نیز استیلا یافته و در عهد نواب ناصرالدوله بها از سر رشته و قمار
کل فوج صرف خاص از مغزولی راجه بال کنند و در سال یک هزار و دویست و شصت
سه هجری نبوی سرفراز شده بسیار کفایت سرکار و درستی فوج ساختند و
بعد از اشت خدمت مذکور در سال یک هزار و دویست و شصت پنج هجری نبوی
از جمله تعلقات جاگیر ات نظام یار جنگ بها و فخر الملک که در منصبی سرکار بودند
مع کل سر رشته واری جمعیت جاد او آن فخر سرفرازی یافته بعطای جوهر ممتاز گردید
چنانچه محمد علی عاشق تاریخ این سرفرازی در فقه (جواهر خدمت) بر آورده
بودند و در سال یک هزار و دویست و شصت و پنج هجری نبوی در جس سالگه نواب
افضل الدوله بها و خطاب راسه و منصب پانصد و سی سرفراز شدند
غرض که همواره در اطاعت سکنه رجا بها و ناصرالدوله بها و افضل الدوله بها
سرفرو و کامیاب بوده در سال یک هزار و دویست و شصت و هفت هجری نبوی صلح
ره و عالم بهت گردید پیش از پانزده سال وفات خود از کار و بار سرکاری
و تعلقات و نبوی کنار کشی نموده و مشغول بطرف وحدانیت بوده باز خد
و جمیع تعلقات بر سر این کنه اری نهاده در تصنیف پویشی نه هجری پر کاس
که در بیان بها که ترجمه جوگ بسته است با کمال آتند فارغ البال ماله و نه بودند

از آن انوشیروان از شهر و قریه خود که در آن پادشاه را قتل و کشتار می نمودند
 و ستمی انجام داده و در بجا کاظم به قتل رسانیده و کشتار می نمودند و کشتار
 نوشته عاقبت است به پیشین مانند طبع آن بهم یک روز به در بختی می نمودند
 و از سال عمارات که استدراک گردیده و واضح باد که برود و کروی از مسیه در آبا
 بر که چپن را می گنهد و یول قدیم سری او کشته و هماراج که میان صحرا می بود
 و قریه فضا ویران بود امروز به اچامی ستر جگوان و راستجا مو منع کشتن با
 مع همایه گرد و چهار دروازه سیع الشان بلند و باغها و پر اشجار و عمارات
 و مکانها و دل پسند و بهر هم ساله مع دیگر دیوستان و شیوا و بهصارف
 یک لک و چند هزار که حساب آن نمیدارم آبادان است جمله آن فی وصال
 آن را دیگر جائز است هزار و پانصد ساله با بختی و با بختی و بهر هم
 و بنیاده روزمره و خوراکی و او جوان و وفات نموده شد که این خیرات میسر
 همیشه جاری باشد و دیگر در شهر مرزا پور بر کناره سری که گاهی متصل
 سری به باسی یک گهات پنجم و سنگ بست موسوم به کیشو گهات
 و احداث نموده ام و نیز در منطقه خود که تو به و عرض سری نگر نام دارد یک
 الالب غلیم مستقیم بصرف پانزده هزار روپیه تیار نموده باقی ساگر نام
 نوشته ام و باقی این هیچ ازین فانی النیا و باقی قابل یادگار باقی نیست
 بس الله باقی و الکل فانی درین سال پرتال از وقوع حادثه و

صدر سر رشته داری فوج با قاعده که، بین کار جانفشانی با از راقم پیشل آمده بود
 سرفراز فرمودند و پایه عزت و اعتبار را دو بالا بر ترا فرودند و منشی که تهرتی
 و زافزون بهادر موصوف به تفصیلات و جوهر شناسی تا دو سال برآ
 تفهیم حسابات و معاملات راجه مرلی منوهر بهادر برادر راجه شیوراج بهادر
 و بهرم و نت بهادر سر و فست مال را و راقم را بتقریب خاص حضرت سلطانی
 میر شرف اختصاص دادند و فضل الهی
 حال به خدمات موروثی و نیت پر مشرفی شادی خانه که تقریب با سی تهنیت
 ازان متعلق است و یا بالارام و له اندر من ناناسے راقم تعلق سے و اشت
 مامور و مشکور بود و ام جنب پنجه بعد مختار الملک و سر سالار جنگ مرحوم و عهد
 و دیوانی صاحبزاده ارشد کلان مرحوم بی بی لایق سیلخان بهادر عمار و اهل
 بروز جشن جلوس اقدار حضرت سلطان و در سال یک هزار و نود و شصت و یک
 بهیجری نبوی از غرط قدر وانی جهان بانی به خطاب راجاتی و بهادری و منصب
 یک هزار و پانصدی و بعد چندی بسرفرازی نوبت و روشن چوکی
 و عمار می عسکرا تیار میدارم و در خدمات مجوز جانفشانی نمود و بعزت
 محرمت میزارم الله تعالی شانه الغریز سایه بلند پای بادشاه جهان
 پناه و نارا ویر گاه بر سر پانده گان خیر خواه سلامت و کرامت و اراد و
 یک یک کلیات خود را که موسوم به یادگار باقی است بطور هدیه گزرا نیده

فرزند که یک بهر بیست پنج سالگی و دومی پسن پنج سالگی قضا نمودند
 بر نهاسسته خاطر شده بر صناع حق را صنی بوده اکثر بر دیول کیشو گرمی مفیم
 میاند و وجود بی بود خود را مرده میداند سری پر شاد و پر میسری پر شاد فرزند
 بر او حقیقتی خوب چند که اند تعلق سلامت دارا و چشم بد مر ساد در کار
 مصروف می باشد و حال عیال داری ورشته داری این ست که در تنها
 بر اداری که بالفعل درین بلده زائد از پنجاه خانه نخواهند بود و خانه نیست که با
 من گنه کارانند قریب قریب نمیدار و تفصیل آن نوشتن خالی از طوالت
 نیست و حال کارخانه داری این ست که اول باه مرار مختار الملک

مرحوم کارخانه مدرسه صحن بیع ایجاد کردم و در آن بیست هزار بند و حق
 قریب پولیس تیار کنایه هم و کار بند و حق ساخته می بر پایه رستنا شنیدیم که انگلیز
 قدر دان بند و حق و خیر اشیا ی این کارخانه را پسند میکردند -
 و کار طباطبائی کیب سازی و بار و دساری و کار چرمی و کارخانه کاغذ
 که در آن اسٹاف سرکاری تیار می شود بسیاری ایجاد کردم و نفع و نقصان
 عظیم بر داشتیم حالا از برداشته خاطر می و کان بوس منیوی را بر چیده ام
 و دیول کیشو پیٹ گوشه عاقبت گزیده سواسے تقریبات سلطانی
 که بقای زندگانی از اطاعت گزاری ناچار نیست هیچ از روی و نیوی باقی نیست
 الله بس باقی هویش

مطبعه خیرخواه

کتابخانه

شاهی جوهریان فرمانده این دیار خرم و خوششید و قار سپاهش منظم
 منصور میر کی در روز و غایتانی امیر تیمور از سخاوت بندگان
 در گلهای خاص و عام قلابد لالی و از دانش سر یار و کنایا شادمان و چو
 در گذشتن ملازمان دولت آصفیه و نوکران سر کار دنیا میانه بود و بیکران
 نعمانی پایان حاکمان زمان میر محبوب و بیخوار مراد و ام
 قیام در زاد فوالت آن بر چار با لشکر گاه را تی فارغ الپال و از کریم
 احسان شمسیم حضرت زلام الملک آصف جاه و سفت خشم سپاهان
 بارگاه عالمی بر بسا مانشط مسرت نشاط شادمان و شمع احوال محمد عبدا
 شادمانی آنرا در روز و پیرایه در روز و پیرایه در روز و پیرایه
 از سن خاص زید و سپهر کیاس اوایل سلسله پیری شل ابوالفضل بگیا
 اکبر سید و روی چندین و الاسران دید هر فردا و حید العصر فوسیه منجبت
 قوعینان شت گیهان پناه و مقریان درگاه سپهر اشتباه که هر یک
 حدیم المثال ست و سرخیل ارباب جاه و جلال شخصی یافت صاحب
 سگوه حق پژوه صدر سر رشته دار سپاه باقا عده تا جدار و کن منیر خواه
 قدیم و کن با تمکین بندگان تهنیت جان دانش کان پیشین

طی کجایست بهای پائی از خاکسار و پودر از آسمان
در میان زینت و شکرین و در میان قیام و بیدار
من و منصف دار است به پال بن مولانا خدیجانی مصنف نفیض همین
عجب العجایب که مثل گلستان بوستان هر دو کتاب در مهند و ا
نکار انگریزی و انگلیسی و در میان کمال میرزا قزوینی همان
روایتی که از دست به بهای پال و در میان کمال میرزا قزوینی همان
در میان کمال میرزا قزوینی همان

نیده بنیاد خیر آباد رشک خلق و نوشاد و همسر و مشق و بغداد و شهرت
سواد نور چشم و سرور فواد و همجواری ذات العباد اللّٰهی لم یخلق مثلها فی البلاء
یش لندن و در میان شریکین هر دو هم بهشت اقلیم در جاده پایش خرامان
رامی چین و فرنگ بازار پایش و روان قصور عالی پایش بنامیه و تلسان
بفک کشیده ندیدش در مهند و توران و ایران کسی ندیده خاکش عجب
آتش و هواش و ان افرا فیه ساکنان نشر امجاد و همجواری مکه اجواد و شریک
ش خطا و بگا نه افکار و غما نوازی شیوه ایشان و مرم

آسمان پیمان بکشی زمان شاه عادل بیایم فارسی و دیوان اوست که

تا بر لب غنچه شمعون و بر سر نیکو...

سرود

سرور از صوفیه برج شد او با گل	لا اله الا الله منی رنگین او دل در گدا
خلقه افتد پیشاپور و شور می عرق	بلبل خوش لعل او گرزند احوال
بلبل شیر از گرو و دل می بندد سال	گر گل نطفه ش بر آید از صفا آینه سنا
شتر که دورن سیرنگر تا براند از دهر	گر کیت خامه ش آید بدشت شتر که تا
صد مهر از فکر معنی پرورش در افتاد	صد سخن از دانش والای او در صوفیانا
نار که از این پادشاه بر آید	از این پادشاه بر آید
نطفه بر آستان فکر و آوازه	نشر بر دست بر آید پیشه اش و حیا
حکمت این از اشارتش خط باطن چشم	کوته از زلف عروس معنیش و سرور
آسمان در دهر از بار و قارش پایا	بر فلک از نسبت گلکش عطار و فر

احمد شاه مجید که در این زمان سعید دیوانش مطبوع گردید و این ترانه فاوودی به
لوش جاد و کلانان روزگار رسید آهی تا جهان باقی ست کلام باقی
سما به مذاق ارباب سخن باد و در منده و توران و توران ملک در تمام

یاق محض اشتیاق و الا فطرت عالمی بهمت آویم شناس ثانی بنیاس
 نی راجه گردباری پرشاد و بهادر باقی سپارافت سراسر و داد که اخن مرد
 و و قهر پرست و در کمالات انسانی و فنون نکته دانی بی نظیر تخلص می
 قی و کلامش همچو سخن عراقی و ملا فراقی و میرزا اساقی و خان قبیاقی و این
 لاتی و لر باتر از چهره خوبان بنارس و صاف و شیرین تر از قند قند
 شاتیه تکلف اگر باقی بلخی و بهروی و دماوندی و ماورالنهری و
 ماوندی کلامش میوه پیدمست از باوه نایب مخموری میگردیدند آرام
 اخلاص و افس و الفیت و ثاقب و تمنا و نیاز و امانت و
 دم و ندیم و رفیق و محبت و رفیق و مونس و تفت و مست
 جوهر و راقم و اندر من و بهت و مرشد و مصاحب و مود
 حشمت و خیال و خوشدل و سروری و سرشار و مضطر
 مضطرب و بدر و بهار و موجد و موجی و زخمی و زار
 رشوق و اشتیاق و گلشن و فخر اگر همه صریش میبودند از
 شادی سر بفلک میبودند و فخر می نمودند و یک زبان میفرمودند
 ای مودت ای مودت ای مودت ای مودت ای مودت ای مودت

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

الاصحاح الاول

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

ما این برچو کلام حافظ و سبوح علی قبول و مشهور شود

تایخ تالیف از کلام جناب منشی قدا علی صاحب کلام
ریاست بهوپال متخلص به فارغ

ما را مخلوق بر آوردن و زرخشیدن و
نیو ده حلق حسن نیر تو اضع کرد
وقت تقریر گل از برگ زبان میرزد
ا خدا پا در حنانه عمر حبس او بد
دست از حاشیه دور ان بساط ایوان
ب شود روز پی عیش و نشاط و شادی
ندین گلشن گیتی ز شمیم حیات
نقش امید نشیند چون نشیند جان
من درین دور زمانه بد عامی خواهم
دایم از فضل خدا بال روانی نیاید
نور چشم و عنبر در آسرو عیش از خاطر
عنای بیست مگر خامه نکست پرده

روزمیناق نوشتند بنام باقی
بر تر از اوج خمیسا لالت مقام
میکشد لبیل دل لطف کلام باقی
با ده حشرت جاوید بجام باقی
نژاد دولت و دولت اقبال غلام باقی
جلوه پروانه شود صبح ز شام باقی
جاودان باد ترو تاز و شام باقی
گل نشاند بر زمین فیض خرام باقی
گردش سپرخ جهانگیر به کام باقی
حاجت و خواهش ارمان مرام باقی
وقت پیکار بر تیر حرام باقی
میراید عنزل و نشر و پیام باقی

